

[Victor Larsen.]

skat, kan de herrer ikke bevise har en eneste del af en anden særskat, som de til gengæld svarer.

Jeg må altså sige, at jeg afviser ganske blankt udtalelser som disse, og når man yderligere siger — det forekommer mig en smule ironisk —, at § 50, som vi i sin tid havde, og som skulle betyde en udligning, jo ikke er benyttet i synderlig grad, og deraf kan man altså se, at den ikke var nødvendig, så vil jeg gerne deroverfor spørge: Er de herrer da slet ikke fulgt med tiden? Jeg har udtrykkelig gjort rede for, at tidligere fandt man sig tålmodigt i at bære disse amtsskatter, selvom man udmærket godt vidste, at ude på landet sad der en hel del mennesker, grupper af borgere, som havde gode indtægter, men som slet ikke svarede noget til amtskommunens drift. Det fandt man sig i. Der er da ingen grund til just at pege fingre ad medborgere af den grund. Enhver ved dog formodentlig, hvis man overhovedet følger med, at nu er disse amtsskatter steget så kolossalt også i de senere år og, hvad der i og for sig er uhyggeligt, også efter at krigen er ophørt. Det er ikke blot en krigsforeteelse, som man kunne håbe og mene ville ophøre nu, hvis vi efterhånden kunne glide ind i mere normale forhold, nej tværtimod, kravene til amtskommunen er nu så store — og vi, der har haft med administrationen at gøre, har mærket det på en sådan måde, at det er ganske nederdrægtigt at være med til at lægge amtskommunens budget —, at man må lægge bestandig stigende udgifter på en ganske bestemt kreds af borgere. Det kan ikke være retfærdigt. Det har ikke noget som helst med retfærdighed at gøre at lægge særskatter på enkelte, og selv om man så siger: i gamle dage fandt I jer i det, så er det vel heller ikke noget godt bevis for, at retfærdigheden dengang var særlig stor.

Det ærede medlem hr. Hauberg taler så yderligere om den tiendeafløsning, som landbruget fik, pligtkørslen, som landbruget slap for, snekastningen, som man ikke slap for — man kaster jo sne for ærede medborgere som f. eks. for lærerne, og det gør vi gerne —, men til trods derfor har man ganske sikkert, som det ærede medlem hr. Hauberg siger, fået stadig større og større byrder indenfor landbruget. Hvorfor? Simplethen fordi skattetrykket i dette land overalt er steget, fordi der har været stille krav, jeg havde nær sagt af en sådan størrelsesorden, at det har været umuligt at følge med, selv med stigende indkomster —

og det har der jo været —, uden at skatterne samtidig steg forholdsvis mere end indkomsterne. Derfor kan man ikke bruge det som bevismiddel, at landbruget er lettet for forskellige byrder i naturalier, uden at det har medført nogen fordel for landbruget. Jeg vil gerne sige, at hvordan det så end er — jeg mener nu iøvrigt, at forklaringen ligger et helt andet sted, nemlig deri, at skatterne overalt er steget —, er det en meget dårlig sag at skulle forsvare alt, hvad der hedder særskat, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Hauberg hurtigst muligt skulle bevæge sig ind i andre baner.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på en anden ting. Forholdet mellem beskatningen af fast ejendom og beskatningen af formue og lejlighed kan jo omgøres af kommunerne, landkommunerne, hvert fjerde år. Det kunne udmærket gå i roligere tider, men jeg har ikke så få beviser for, at den periode er for lang nu, og det er da et rent praktisk forhold, som det vel ikke kan volde store vanskeligheder at få med nu, hvis man vil revidere. I stationsbyerne, i udkanterne af de større byer, vel forresten også i de mindre provinsbyer, giver den hastige vækst, som der finder sted, en ikke ubetydelig forskydning med hensyn til kommunens hele struktur, og derfor ønsker man — det er et ønske, der ofte har været præsenteret for mig i den senere tid fra kommunalfolk —, at man får lejlighed til at foretage indstilling om ændringer hvert år, siger nogle, men jeg har foreslået, at man nøjedes med at gå en middelvej, således at man fik ret til at forandre hvert andet år.

En bestemt lovgivning har også været medvirkende her. Det er loven om boligstøtte. Boligstøtteleven har mange steder, og alle steder, hvor der har været tale om en hastig vækst, f. eks. i stationsbyerne, bevirket en ganske betydelig uretfærdighed overfor de ældre ejendomme. Enhver, der kender denne lovgivning, kan godt forstå, hvori det ligger, og når man samtidig har det forhold, at ejendomsskatterne ganske automatisk stiger, hvad de gør i de senere år, så kommer vægten til at falde med en ualmindelig stor tyngde på de gamle ejendomme; de nye er jo, som enhver ved, skattefri så og så længe. Det er derfor rimeligt, og det vil give mere smidighed, mere bevægelighed i skatteudskrivningen, mere retfærdighed, hvis man indsætter en bestemmelse om, at man i stedet for hvert fjerde år kan forandre hvert andet år.

Jeg vil gerne om de to lovforslag sige, at jeg betragter dem som et forsøg på at få mere retfærdighed ind i skatteudskrivnin-